

Ženy: 11. Náš nevyužívaný poklad

Ženy

Stoletá Lois myje nádobí po posledním obědě s vaječným salátem. Dalšími účastnicemi jsou Bonnie, Sue, Mary Lou, Lauris, Gloria a Dixie Beth!

Náš nevyužívaný poklad

Znáte nějaké staré ženy? Myslím ty, kterým gerontologové říkají „stařenky“?

Je jim kolem osmdesátky, devadesátky, ale i stovky. S našimi pokrokovými technologiemi a prodlužující se délkou života je jich víc, než si myslíte.

Jedním z důvodů, proč je možná nevidíte, je společenská tendence na ně zapomínat. Možná je nevidí ani místní sbory. Jejich bankovní konta a vliv na společnost konzumentů se zmenšují.

Na základě osobní zkušenosti jsem zjistila, že ať už těmto ženám chybí jakékoli fyzické zdroje a schopnosti, jsou zlatým dolem moudrosti. Moudrost, která by nám mohla pomoci růst v porozumění a toleranci.

Duch svatý mi dal obdiv a přitažlivost k ženám v tomto věku, když mi bylo 13 let a začala jsem pomáhat babičce s výrobou ovocných koláčů a utěrek na prodej na každoročním vánočním bazaru. Tuto sbírku pořádal Soroptimistický klub, klub vedený ženami na pomoc mladším ženám. Byla to pomocná skupina, která nenápadně vznikla z hnutí za rovnoprávnost žen ve dvacátých letech minulého století.

Jedna z mých dvou babiček, Mabel Valentine Christensenová, založila Soroptimistický klub v kalifornském Chicu v první polovině 20. století. Dělal to v době, kdy měla pět dětí a pomáhala mému dědečkovi s provozem jejich mléčné farmy na výrobu žervé, přičemž každý den začínala v půl čtvrté ráno a ručně dojila krávy.

Během posledních pěti let v mém malém komunitním sboru United Methodist Church více než několik členů mé vrstevnické skupiny vzalo své velké desátky a hlasitě v afektu opustilo náš sbor, protože náš kazatel začal stále více, pozvolna a z Bible kázat, že plné začlenění LGBTQ osob je kristovské a že je to směr, kterým by se naše denominace měla ubírat.

Víte, kdo nikdy neodešel? Staré babičky. Ani jedna. Každý týden se dál objevovaly se svými chodítka a holemi, tiše seděly a ve svých povětrnostními vlivy ošlehaných duších věděly, že i tohle pomalu pomine, stejně jako ostatní nespravedlnosti, které prožily.

Mám tu čest, že mnohé z těchto žen znám docela dobře díky tomu, že jsme spolu každý měsíc plánovaly schůzku na oběd „se sendvičem s vaječným salátem“, po kterém následovaly stolní hry. Většina z nich jsou vdovy po námořních důstojnících, kteří bojovali ve druhé světové válce. Tyto ženy měly mnoho dětí, zatímco se pohybovaly spolu se svými manželi po celém světě ve službě své zemi. A přesto si našly čas na práci učitelek a vedoucích skautských oddílů.

Někteří lidé si myslí, že stýkat se se starými dámami je obětování mého času. Přiznávám, že logistika, jak mezi všemi těmi lékařskými schůzkami najít termín, kdy se všechny tyto staré světice mohou zúčastnit, a pak je tam všechny fyzicky dostat, když žádná z nich nemůže řídit, zabere hodiny.

Ale čas strávený v jejich přítomnosti je dar, který si dávám. Dar služby, který mi pomáhá odvést pozornost od zášti, kterou chovám kvůli jakékoli diskriminaci, kterou jsem jako žena zažila. Čas strávený tím, že se na to všechno podívám z nadhledu a ocením, co tyhle staré dámy vydržely, aby posunuly vývoj a dostaly nás tam, kde jsme dnes a kde budeme zítra, pokud budeme naslouchat a vytrvale jednat.

Z těchto nevyužitých zdrojů jsem se za svůj život naučila tolik věcí, o které bych se zde ráda podělila. Začnu však jedním z nejhlubších. Moje druhá babička, Martha Warkentin Pennerová, byla „Okie“, migrující zemědělská dělnice, která jako dívka školního věku cestovala pěšky za krytým vozem z Oklahomy do Kalifornie, když její rodině doslova vyschla práce.

Když jsem hned po křesťanské vysoké škole byla zapálená pro život, babička mi tiše vyprávěla, jaké to bylo, když její matka pomalu kráčela se svými sedmi dětmi do Kalifornie jen s vybavením krytého vozu a přitom poslouchala, jak její milované děti pláčou hlady. Babička mi moudře naznačila, že možnost, aby její matka šla na potrat, místo pomalého mučení v chudobě, stojí přinejmenším za zvážení. Trvalo mi několik let, než jsem plně pochopila rozsah tohoto příběhu a získala tolik potřebnou empatii.

Jsou to naše osobní zkušenosti, lidé, které známe, co nás mění.

Tak třeba manželka námořního admirála přiměje svého manžela, aby po odchodu do důchodu začal chodit na kurzy irského cloggingu.

Je to lapání po dechu s jinou, jejíž manžel, námořní letec, utratil všechny peníze, které ona šetřila na nábytek v jejich novomanželském domě, za žlutý kabriolet!

A smát se s drahou kamarádkou tomu, jak se během písně „*Blue Suede Shoes*“ vkradla na pódium, aby si zatančila s Elvisem, poté co svému manželovi, veteránovi z druhé světové války, řekla, že si jde odskočit. Nejlepší část příběhu, o kterou bych přišla, kdybych neposlouchala, je, že ji ochranka koncertu “zadržela“, dokud si pro ni nepřišel její manžel.

Když jsem vyrůstala jako baptistka, často jsem od starších žen ve sboru dostávala pokyny, abych se naučila být dobrou manželkou a matkou a slušnou dámou. Ó, jakou měly pravdu!

Kirsten Christensen Roberts

[Baptist News Global](#)

Kirsten Christensen Roberts

Kirsten Christensen Roberts

Kirsten Christensen Robertsová – Christensen je jméno jejího otce a Roberts jejího manžela – se díky dlouhému manželství s manželem Jimem, jejich dvěma dospělým dětem a mnoha moudrým starším ženám zařadila mezi své vzory. V roce 1987 absolvovala Biola University a dlouhou dobu pracovala jako finanční auditorka v bankovníctví a finančnictví v kalifornském Orange County.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)